

Njedźela Okuli.

Lut. 20, 1—20.

Wón pak poča ludu powjedacž tajke pschirunanje: Jedyn cžlowjek płodźesche žebi winizu a pschenaja ju winizarjam, a wón woteńdže precž psches polo na dolhi cžař. A w žwojim cžařu póřla wón wotrocžka k tym winizarjam, so bychu jemu dali wot wužitka teje winizy. Cži winizarjo pak bijachu jeho a puschežichu jeho prósdneho wot řebje. A dale póřla wón hiščeže drugeho wotrocžka; woni pak nabichu teho tež a hanjachu jeho a puschežichu jeho prósdneho wot řebje. A wysche teho póřla wón hiščeže třecžeho; woni pak řranichu teho řameho tež a wustorežichu jeho won. Duž džesche tón knjes teje winizy: Schto dyrbjucžinicz? Ja džu řwojeho lubeho řyna póřlacž; řnadž, hdyž teho řameho widža, woni řo budža řtrachowacž. Jako pak winizarjo teho řyna widžichu, rořřecžachu woni řo bjes řobu a džachu: Tón je tón herba; póježe, džemy jeho řabicz, so by to herbřtowo nasche bylo. A wustorežichu jeho ř winizy won a řabichu jeho. Schto teho dla budže tón knjes teje winizy tym řamym cžinicz? Wón budže pschicž a budže tym řamym winizarjom řkónzowacž a řwoju winizu druhim dacž. Jako woni to řlyřchachu, džachu woni: Bóh to njedaj! Wón pak pohlada na nich a džesche: Schto je teho dla to, řchtož piřane řteji: Tón řamy řamjeń, kotryž řu cžěřlojo řacžikli, tón je řo rózłny řamjeń řežinil? Róždny, kiž na tón řamjeń panje, rořrašy řo; na kohož pak wón panje, teho budže wón rořmjaseč. A wyschichy měřchnizy a piřmatwucženi řtejachu řa tym, řak bychu ruzy w tej řamej řchtundže na njeho položili; ale teho luda řo bojachu; pschetož woni řrořymichu, so wón na nich to pschirunanje běřche řecžak. Teho dla ředžbowachu woni na njeho a póřlachu řakarjom won, kiž dyrbjachy řo řa